

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

ПО МИЛОСТИ БОЖЈОЈ И ВОЉИ НАРОДНОЈ
Краљ Србије

На предлог Нашег Министра унутрашњих дела, а по саслушању Нашег Министарског Савета, а на основу члана 54. и 101. Устава Земљског, решили смо и решавамо:

Народна Скупштина састављена из Народних Посланика изабраних за скупштинску периоду: 1908, 1909, 1910. и 1911. годину, сазива се у први редован сазив на дан првога октобра ове године у Београду.

Наш Министар унутрашњих дела, нека изврши овај указ.

14. септембра 1908. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Министар
унутрашњих дела,

Св. Милосављевић С. Р.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза црногорског Андру Станковића, пређашњег реског начелника;

за начелника друге класе среза пчињског Лазара Нешића, начелника исте класе среза моравског, округа нишког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза крајинског Косту Ђорђевића, начелника исте класе среза црногорског, по молби, и за начелника треће класе среза моравског округа нишког, Милована Јовановића, начелника исте класе среза пчињског, по молби.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Бориславу Милосављевићу, начелнику треће класе среза крајинског уважи оставка коју је поднео на државну службу.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе Управе града Београда Милана Л. Првуловића, полицијског писара исте класе среза пољаничког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе начелства округа тимочког Војислава Кимпановића, полицијског писара исте класе среза хомољског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе начелства округа смедеревског Милована Митровића, полицијског писара исте класе среза рамског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе начелства округа нишког Стевана Спасића, пређашњег полицијског писара;

за полицијског писара друге класе начелства округа ваљевског Радослава Ј. Шљивића, полицијског писара исте класе среза колубарског, округа београдског, по службеној потреби;

за полицијске писаре треће класе начелства округа крушевачког: Милана А. Маринковића, полицијског писара исте класе среза власотиначког, по молби, и Вујицу Мицића, правника — практиканта начелства округа крајинског;

за полицијског писара треће класе начелства округа пожаревачког Животу Р. Спасојевића, полицијског писара исте класе среза кључког, по молби;

за полицијског писара треће класе начелства округа пиротског Михаила Хаџи-Цонића, практиканта истог начелства;

за полицијског писара треће класе начелства округа чачанског Божицара Тошића, пређашњег пореског помоћника;

за полицијске писаре прве класе среза врачарског: Илију Поповића, полицијског писара исте класе среза расинског, по молби и Атанасија Николића, полицијског писара исте класе среза посаво-тамнавског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза посавског округа београдског Владимира Главинића, полицијског писара исте класе среза посаво-тамнавског, по службеној потреби;

за полицијске писаре прве класе среза јабланичког: Јевту Ђирића, полицијског писара у оставци и Велимира Јовичића, полицијског писара исте класе у пензији, и за полицијског писара треће класе истога среза Петра Павловића, полицијског писара у оставци;

за полицијског писара прве класе среза неготинског Косту Костића, полицијског писара исте класе среза голубачког, по молби;

за полицијског писара прве класе среза брзопаланачког Васу Поповића, полицијског писара исте класе среза посавског округа ваљевског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза ресавског Симу Николића, полицијског писара исте класе среза космајског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза моравског округа нишког Милана Радловића, полицијског писара исте класе среза копаоничког, по службеној потреби, и за полицијског писара треће класе истога среза Тихомира Мијатовића, полицијског писара исте класе среза нишког, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза голубачког Милана Комарчевића, полицијског писара исте класе среза јадранског, по службеној потреби;

за полицијског писара прве класе среза моравског округа пожаревачког Миха-

ида Младеновића, полициског писара исте класе среза алексиначког, по службеној потреби;

за полициског писара прве класе среза рамског Јована Илића, полициског писара исте класе среза јабланичког, по службеној потреби;

за полициског писара прве класе среза орашког Марка Панића, полициског писара у пензији;

за полициског писара прве класе среза подунавског Маринка Маринковића, полициског писара исте класе среза гружанског по молби;

за полициског писара прве класе среза арињског Стојана Томића, полициског писара исте класе среза љубињског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза космајског Сретена Трифковића, полициског писара исте класе среза трнавског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза подгорског Николу Милошевића, полициског писара исте класе среза врачарског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза копаоничког Василија Николајевића, полициског писара исте класе среза качерског по службеној потреби;

за полициског писара треће класе истога среза Василија Тодоровића, полициског писара исте класе среза моравског округа нишког, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза трстеничког, Драгомира В. Муњића, полициског писара исте класе среза драгачевског по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза деспотовачког Николу Милосављевића, полициског писара исте класе среза лепеничког, по службеној потреби;

за полициске писаре друге класе среза нишког: Живка Вукојчића, полициског писара исте класе начелства округа крушевачког, по службеној потреби, и Чедомира Д. Тодоровића, полициског писара исте класе среза гружанског, по молби;

за полициске писаре друге класе среза посаво-тамнавског: Вељка Јовичића, полициског писара исте класе среза колубарског округа београдског, по молби и Милана Кузмановића, полициског писара исте класе среза врачарског, по службеној потреби; и за полициског писара треће класе истога среза Војислава Стевановића, правника-практиканта;

за полициског писара друге класе среза млавског: Радослава Радуловића, пређашњег полициског писара, и за полициског писара треће класе истога среза, Спасоја Панића, полициског писара исте класе среза ресавског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза љубињског: Светислава Катића, полициског писара исте класе среза јасеничког округа крагујевачког по службеној потреби, и за полициског писара треће класе истога среза Гаврила Николића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Стевана Павловића, полициског писара исте класе среза подунавског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза црногорског Михаила Бекића, полициског писара исте класе среза таковског, по службеној потреби;

за полициског писара друге класе среза жичког Ананија Стевановића, полициског писара исте класе среза студеничког, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза грочанског Жарка Јанаковића, полициског писара исте класе среза заглавског по молби;

за полициске писаре треће класе среза колубарског округа београдског: Димитрија Игрошанца, полициског писара исте класе среза јабланичког по молби и Војислава Новаковића, правника — практиканта;

за полициског писара треће класе среза ваљевског Милана Ж. Цветковића, полициског писара исте класе среза моравичког, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза колубарског округа ваљевског, Косту Митровића, полициског писара исте класе среза мачванског по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза посавског округа ваљевског Милана Б. Михајловића, полициског писара исте класе Управе града Београда, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза тамнавског, Стевана Николића, полициског писара исте класе среза ваљевског, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза власотиначког Милутина Д. Поповића, полициског писара исте класе среза лужничког, по молби;

за полициске писаре треће класе среза гружанског: Миладина Радојчића, полициског писара исте класе среза добричког и Душана Живковића, полициског писара исте класе среза арињског, обојцу по молби;

за полициског писара треће класе среза лепеничког, Милана Николића, полициског писара исте класе среза студеничког, по молби;

за полициског писара треће класе среза кључког, Светислава Ђорђевића, полициског писара исте класе среза неготинског, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза расинског, Владимира П. Костића, полициског писара исте класе среза копаоничког, по молби;

за полициског писара треће класе среза ражанског Милана Величковића, полициског писара исте класе среза црногорског, по молби;

за полициског писара треће класе среза алексиначког, Радивоја Мирковића, полициског писара исте класе среза брзопаланачког, по молби;

за полициског писара треће класе среза нишавског, Атанасија Поповића, полициског писара исте класе среза пчињског, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза лужничког, Милутина Милића, полициског писара исте класе среза моравског округа пожаревачког, по молби;

за полициског писара треће класе среза азбуковачког, Миливоја Поповића, полициског писара исте класе среза колубарског округа ваљевског, по службеној потреби;

за полициске писаре треће класе среза јадранског: Владимира Живановића, полициског писара исте класе среза подгорског, по молби, и Душана Милосављевића, полициског писара исте класе среза азбуковачког по службеној потреби;

за полициске писаре треће класе среза звишког: Милутина Кокановића, полициског писара исте класе среза моравског округа пожаревачког, по службеној потреби, и Милана Поповића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза пожаревачког Владимира Јовановића, полициског писара исте класе среза млавског, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза хомољског, Милана Б. Јанковића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза качерског, Милутина Петрашиновића, полициског писара исте класе среза љубињског, по службеној потреби;

за полициске писаре треће класе среза бољевачког: Стојчу Поповића, полициског писара исте класе среза нишавског и Александра К. Петровића, полициског писара исте класе среза нишког, обојцу по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза заглавског Цветка Петровића, полициског писара исте класе среза белопаланачког, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза белопаланачког Живојина Петронијевића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза прокупачког Војислава Ж. Николића, пређашњег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза добричког Спиру Коцића, полициског писара исте класе среза јасеничког округа смедеревског по молби;

за полициског писара треће класе среза драгачевског Божидара Голубовића, полициског писара исте класе среза прокупачког по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза моравичког Светозара Поповића, полициског писара исте класе среза жичког, по службеној потреби;

за полициског писара треће класе среза трнавског Миливоја Ђ. Перића, дипломираног правника;

за полициског писара треће класе среза пчињског Животу Манојловића, правника — практиканта;

за полициског писара треће класе среза моравског округа пожаревачког Велимира П. Павловића, правника — полициског практиканта;

за полициског писара треће класе среза таковског Петра Вујића, правника — практиканта, и

поллицског писара треће класе среза студеничког Алексе Синђелића, практиканта среза ресавског;

Из канцеларије Министарства Унутршњих Дела, 16. септембра 1908. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Милорад Крапчевић, полициски писар треће класе среза звишког, и

Васа Поповић, полициски писар треће класе среза деспотовачког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусте из државне службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 14. септембра 1908. године у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 2. септембра 1908. год. Бр. 4700, донето на основу члана 144. тачка 9. Устава, које гласи:

„да се Тома Ј. Бурковић, суплент гимназије, родом из Скопља и поданик турски, по својој молби, прими у српско поданство, заједно са својом женом Лепосавом, и малолетном децом: Маром и Вером, изузетно од § 44. грађанског закона.“

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. зак. о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 2. септембра 1908. год. Бр. 4726, донето на основу члана 114. тачка 9. Устава, које гласи:

„да се Радисав Мицовић, учитељ у Каони, родом из Пешаца, у Старој Србији, и поданик турски, по својој молби прими у српско поданство заједно са својом женом Василијом и малолетном децом: Браниславом и Миодрагом, изузетно од § 44. грађанског закона.“

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета, од 2. септембра 1908. год. Бр. 3553 донето на основу чл. 144. тач. 9. Устава које гласи:

„да се Антоније Тодоровић, пређашњи учитељ, родом из Призрена у Турској и поданик исте државе, прими у српско поданство по својој молби, изузетно од § 44. грађанског закона.“

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 9. септембра 1908. године у Београду.

РАСПИС

Свима начелствима, Управи града Београда и Суду општине града Београда

Поједине покрајине Руске империје и престоница њена Петроград оглашене су за заражене колером.

Према томе све непосредне суседне државе предузеле су на својим границама потребне мере ради предохране и одбране против уношења заразе у своје области.

Али како није немогуће, да се поред свију наређених и предузетих мера предохране и одбране, зараза ипак унесе и распростре и на суседне земље, које су јој као такве највећма изложене (Немачку, Аустро-Угарску, Румунију, Бугарску па евентуално и Турску) а преко њих да дође и до нас, то је нужно, да се за времена предузму потребне мере за отклањање свега онога, што би могло посредно или непосредно утицати и стварати погодну земљиште за пријем и развијање колеричне заразе.

Међу тим мерама заузима прво место: *чистоћа.*

Са тога а с обзиром на постојеће и раније објављене прописе наређујем свима начелствима, Управи града Београда и Суду општине града Београда:

1., Да обрати најозбиљнију пажњу и контролу на чистоћу станова, нарочито пак: радионица, кафана, гостионица и свих оних јавних места, на којима се свет у већим масама скупља и задржава и да их строго и стално надгледа.

2., Нарочиту пажњу обратиће начелства, — Управа града Београда и Суд општине града Београда на бунаре, изворе, водоводе и чесме и њихову околицу, као и све воде, које се употребљују за пиће и друге циљеве газдинства, и стараће се да применом најстрожих принудних мера спречи њихово евентуално и могуће загађивање притицајем какве било нечистоће и ђубрета, или прањем нечистих судова и загађеног болесничког рубља.

3., Водиће бригу, да се кланице, помијаре, нужици, јазме, ђубришта, често и тачно чисте а по потреби и дезинфикују (кречним млеком, раствором гвожђане галице или карбола у 10% јачине).

4., Вршиће што потпунију контролу о исправности свију врста животних намирница: воћа, зелени, поврћа, хлеба, меса и осталог, како у сировом стању на тржиштима и по пиљарницама тако и у зготовљеном стању, по апшчинама, кафанама, гостионицама, механама, и касарницама, хлебарницама и пекарница-

ма и пазити на потпуну исправност и чистоћу како локала и самих намирница, тако и особља, које њима рукује.

5., Водиће најстрожу евиденцију и контролу долазећих путника и странаца, нарочито оних из Русије, пошто је цела Руска Империја проглашена за заражену, и сви путници отуд имају се сматрати за сумњиве.

6., Све власти, којима су специјални закони ставили у дужност бригу и старање око чувања и унапређења народног здравља, обавештаваће посредством својих стручних органа и референата свет и грађанство у свакој згодној прилици, да у најглавније мере за предохрану против обсења од колере поред чистоће спадају: *умереност у јелу и пићу;* да страх и бојазан од побољевања, злоупотреба у јелу и пићу, као и нагла промена у дотадањем начину живота ствара диспозицију за пријем и успешно развијање клица ове болести у организму, те ће грађанству предочавати штетност свега, што је претерано, и препоручивати чистоћу и умереност као најмоћнија и најјевтинија средства за предохрану, која сваки појединац може себи прибавити без великих тешкоћа и без икаквих материјалних жртава.

Из доде изложеног, начелства, Управа града Београда и Суд општине града Београда ће се уверити да у предузимању и примени првих и најсигурнијих превентивних мера нема ничег новог и особитог, што би нарочито отежавало извођење њихово и што не би било већ толико пута наглашавано и препоручивано у постојећим ранијим прописима; с тога се препоручује свима начелствима, Управи града Београда и Суду општине града Београда да ово наређење приме к знању и свом енергијом настану да се оно у свему врши и извршује.

А у циљу прибаве потпуне важности како овој мојој наредби тако и на њој основаним наредбама нижих власти прописане су и предвиђене казне за оне, који их не хтедну слушати и у таквим случајевима насупрам непослушника примениће начелства, Управа града Београда и Суд општине града Београда, сву строгост закона и казне прописане расписом мога претходника од 7/VII 1884. године СБр. 3907. (Санит. Зборник књига II-га свеска 3-ћа, страна 107—108).

СБр. 9851.

10. септембра 1908. год.

у Београду.

Министар
унутрашњих дела,

Св. Милосављевић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Да би добављена исправа могла послужити као доказ, мора она још и с погледом на облик и садржај испунити извесне захтеве²⁾.

1. *Односно облика* исправа мора а) у оригиналу бити поднета, јер је код простог преписа немогуће оценити праву особину исправе, а сем тога, услед поткрадених грешака, може не одговарати оригиналу. По правилу не треба примити ни јавне исправе у овереном препису, а нарочито не онда кад која од странака тражи исправу у оригиналу. Из овога се, опет, не може извести да препис исправе увек нема доказне вредности. Под претпоставком да се препис слаже с оригиналом, може садржај преписа бити од исте доказне вредности као и садржај оригинала. б) Добављена исправа треба да буде у целини. Ако су делови исправе исцепани или одвојени, да се не могу добавити, то та непотпуност може исправи или сасвим или делимиче одузети доказну снагу, што ће зависити од тога, да ли се на исцепаном или одвојеном делу налазила каква важна чињеница. Разуме се, да ће и исправа, која није у целини, имати потпуну доказну снагу, ако су њени исцепани делови без важности. в) Исправа не сме садржати *недопуштена преиначавања* као: прецртавања, радирања, дометања, по којима би се могло посумњати да је права исправа фалсификована. Према томе, неће свако прецртавање или додавање бити знак да је исправа фалсификована, то неће бити н. пр. кад је онај, који је писао приватно писмо, сам прецртавао, радирао или поправљао. Кад је радирање или поправљање недопуштено, па неко ипак то учини, онда оно може исправи одузети доказну снагу само тада, ако се баш тај радирани или поправљани део односи на важне чињенице.

2. *Односно садржине* добављена исправа мора бити а) *јасна*. Али и нејасне исправе могу послужити као индици или основ подозрења, но само такве, код којих се баш из те нејасности може да изведе закључак да је издавач те исправе извршио или учествовао у извршењу каквог кривичног дела, као н. пр. нејасна сумњива преписка кад је реч о кривичном делу велеиздаје. б) Исправа не сме садржати *противречја* у толико, у колико се због њих не може да зна, шта се хтело рећи исправом.

II. Доказивање истинитости исправе.

Погодба за доказну снагу исправе јесте њена *истинитост*, под којом разумемо околност, да она одиста онако, како је поднета, долази од онога, који је означен као њен издавач. Кад је реч о доказивању истинитости исправе, закон разликује исправе на *јавне* и *приватне*.

1. *Јавне исправе*. Код јавних исправа није потребан нарочити поступак ради доказивања њихове истинитости, јер се из извесних законских захтева, које јавна исправа мора у себи садржати, изводи да је истинита. Тако н. пр. ако је исправа написана у законом прописаној форми, ако је снабдевена печатом и потребним потписима, онда постоји законска претпоставка да је и истинита. Код ових исправа, дакле,

потребно је само извршити увиђај о томе, да ли и оне садрже све законске захтеве, и ако то стоји, онда, без икаквог даљег доказивања истинитости, јавне се исправе по § 234 сматрају као потпун доказ о ономе о чему гласе. Само код исправа које су туђинске власти издале потребан је извесан поступак да би се утврдило, да је поднета исправа издата у форми коју прописује закон земље у којој је издата, или да се утврди да су потписи на њој истинити, или да је издата од надлежне власти. Овај поступак се свршава у Министарству Спољних Послова.

Ма да постоји законска претпоставка, да су јавне исправе истините, ипак то никако не значи, да је противу њих искључен противдоказ. И противу њихове вероватноће и истинитости може се војевати, а ова ће по § 234 бити уздрмана:

а) ако се издавач из службене радње, којом је издао исправу, има надати каквој користи или се имао бојати какве штете; или

б) ако би иначе противу истинитости какве исправе било основане сумње.

Према томе, странке имају права да војују противу истинитости јавне исправе износећи ма који од ових основа, а на њих има и суд по службеној дужности да пази. Не да се поставити опште правило, по коме би се имало ценити, да ли је један основ у стању да истинитост исправе доведе у сумњу или не. Због многостручности основа све је то остављено слободној оцени суда, и ако суд нађе да изнети основ у конкретном случају доводи истинитост исправе у сумњу, таква исправа неће имати доказне вредности све док та сумња не буде отклоњена.

Исто вреди и за протоколе иследних власти и за судске протоколе, т. ј. и они су по другом одељку § 234 јавне исправе, и потпун су доказ о ономе, што је у њима записано, сем ако иследник или судија, с погледом на ту радњу коју је вршио и која је забележена у протоко, не би требао бити искључен по службеној дужности, или ако иначе противу вероватности или истинитости тих протокола не би било основане сумње. Таква сумња постојала би нарочито тада, кад протоко не би био начињен на онај начин и у оној форми, коју закон прописује, н. пр. кад сваки табак не би био потписан од стране окривљеног, кад испиту не би присуствовала два грађанина и т. д.

Различите су од јавних исправа сведоцбе појединих службеника или чиновника о службеном раду, или о околностима које су се за време ислеђења или претреса судског појавиле. Ове сведоцбе по § 235 у свему се изједначавају са сведоцбама других сведока.

2. *Приватне исправе*. Код приватних исправа мора се истинитост потпуно доказати, ако се њима ма шта хоће да докаже. Истинитост приватне исправе утврђује се:

а) *Признањем (reognition)* онога, који се сматра као издавач. Пошто та изјава садржи у себи признање, то оно мора бити судско; вансудско признање створило би вероватноћу а не и извесност о истинитости исправе, те би служило само као ближи основ подозрења. Као год што се ћутање не сматра за признање, тако се исто из ћутања не може извести ни истинитост исправе.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

² Mittermaier, Beweislehre 338; Rulf, Commentar II 119; Kitha, Thatbestand 274.

DIE VERBRECHENSBEWEGUNG IM ÖSTLICHEN EUROPA

I Band. — Die Criminalität der Balkanländer.
von Dr. Arnold Wadler.

(СВРШЕТАК)

У Србији осуђена лица деле се према свом имовном стању. Криминална статистика разликује три групе: имућне, средњег стања и сиромашне. Службени материјал не даје никаквих података о томе, према чему је учињена ова деоба и шта је био критериум за ову деобу. То је прва мана, која искључује научну контролу. Друга много важнија мана је, што нема података о величини дотичних маса у укупном становништву. Не зна се, дакле, који се део становништва има сматрати као имућан или сиромашан, а који се део има убројати као средњег стања. Али ова мана не налази се само у српској статистици; она се може сматрати као општа.

Према привредним приликама у Србији, у њој број имућних није претерано велики; још мање може бити речи о класи пролетера, пошто је подела имања до крајности равномерно изведена у сравнењу са другим, нарочито индустријским земљама. Уз то долази и изванредна заштита, коју закон даје малој сопствености институцијом незадужљивог остатка земље. Међутим службени материјал, у колико служи као подлога криминалној статистици, очевидно једва се придржавао ових мерила, бар не у периоду 1888—1896. год. Јер у овоме добу удео „имућних“ у кривич. делима достигао је просечно 16%, на лица средњег стања дошло је више од 50%, а на сиромашне око 30% од укупног броја осуђених. У последњој десетини наступило је знатно скретање. Број имућних деликвената спао је више од половине (око 70%), док је напротив ред средњег стања врло јако порастао; удео сиромашних је — бар у последњој петини — такође нешто спао. Што се тиче динамичне промене кривичности, то имућни показују највећу оптерећеност у 1895. год. Привредна криза далеко је више захватила класу сиромашних. У овој години достигао је број осуђених, који припадају овој имовинској групи, са цифром 2041, највишу тачку у целом периоду и њен релативни удео понео се на 42.36%, тако да је готово половина криваца регрутована из те групе. Напротив и број деликвената, који припадају средњем имовном стању, апсолутно је у неколико порастао 1895. године (1916), али није у тој години достигао највишу тачку у погледу кретања кривичности ове групе. 1892-га година показује једну већу цифру осуђених (2007), а од 1897. премаша цифра осуђених, који су средњег имовног стања, са више од 2000 редовно онај број из критичне 1895-те год.

Имућни показују најјачег учешћа у кривич. делима противу државе и противу личности, а напротив мање у деликтима противу имовине (у овој врсти деликата највеће је учешће ове групе у

шумским кривицама). Сем тога мање је њихово учешће у насилним деликтима (умишљајно и неумишљајно убиство) него у другим деликтима исте категорије (увреда). Средња имовинска класа оптерећена је претежно у деликтима повреда, а нешто мање у кривич. делима противу својине. Уза све то у последње доба опао је специфични криминалитет ове класе. Сиромашни најчешће су учествовали у крив. делима противу својине, мање у насилним кривич. делима и повредама. Само у критичној 1897. години понео се знатно њихов удео и у овим делима. У сваком случају, пак, мора се скренути пажња на то, да ове резултате, у оскудици знања колику масу сачињава свака од ових група, треба примати опрезно и не чинити никакве даље закључке.

Питање, дали школско образовање стоји и у каквом односу према злочину, понајвише је спорно у криминалној статистици. Једни су мишљења, да злочин и незнање иду напореда у корак и да „свака школа уштеђује подизање казненог завода“. Други опет, према резултатима криминалне статистике, дошли су до уверења, да образовање само потпомаже злочине, а и сам Ломброзо изјаснио се као противник школа по казним заводима. И један и други екстрем овога питања погрешан је. Ако би хтео овај проблем да се испита помоћу појединих криминално-статистичких резултата у земљама са различним школским образовањем, онда таквим покушајима стају на пут исте тешкоће, које су до сада сметале сваком интернационалном упоређивању и свако такво упоређење чиниле управо немогућним. Уз то долази, што је баш најважније, да просвета као таква нема никаква спољна обележја, које би омогућило статистичко обухватање тога момента и да смо услед тога ограничени на то, да знамење школовања, тј. успешно посећивање извесних школа, употребљавамо као сурогат. Где влада принудно школовање, ту је примарно школовање свакоме слободно и приступачно без обзира на социјалну припадност. Где није уведена општа обавезна настава, ту већ у неколико играју улогу и економски моменти код овог питања. То, пак, нарочито важи за више школско образовање, при коме економске прилике чине да моменат просвете може играти само секундарну улогу.

На Балкану је у опште релативно висок проценат неписмених, ма да њихов број са културним напретком стално опада. У Србији износио је број оних, који нису знали ни читати ни писати, 1890 год. 85.83% од укупног становништва, 1895: 82.71%, а 1900: 78.97%; при том деца испод 6 година из статистичко техничких разлога нису узета у обзир. Ако се град и село узму особено, онда је на селу 1900 било 84.99% неписмених, док је у градовима тај проценат износио само нешто више од 45%.

У Србији је наравно учешће аналфбета у криминалитету апсолутно и релативно највеће. На ову групу падало је у периоду 1888—1905 скоро две трећине осуђених. Кретање релативног у-

чешћа показује, пак, тенденцију ка енергичном опадању. У опште криминална оптерећеност неписмених у сравнењу са одговарајућим њиховим уделом у укупном становништву јавља се као врло повољна, јер просечни проценат учешћа обе групе у злочину за 10% је мањи од процента ове групе у укупном становништву. На школоване укупно (рачунајући и оне са вишим школовањем) долази у опште више од трећине осуђених. Учешће ове групе креће се у правцу пењања, њен специфичан криминалитет је у опште претеран. Ну ипак растење релативне квоте криминалитета, која на њу пада, није тако сумњиво, као што би то у први мах изгледало, јер број школованих, који увек расте, обухвата нарочито личности у тако доба живота, које у криминалној статистици у опште важи као критично. Што се тиче „образованих“ злочинаца (са вишим школским образовањем) нема података о броју лица са вишим образовањем у укупном становништву, те је за то немогуће егзактно одредити њихов специфични криминалитет. У опште је њихово учешће у злочину апсолутно и релативно врло незнатно (до 1896 год. 0.5% а по том 1% тоталитета).

Код динамичног посматрања вредно је пажње то, да неписмени у привредно критичним годинама показују појачано учешће у злочину, а школовани напротив умањено. Ово долази поглавито можда отуда, што се нешколовани регрутују претежно из таквих кругова, које највише погађа промена у имовинским приликама.

У погледу на екстензивно учешће у злочину у опште узев нема сувише велике разлике између разних школованих класа. Где се таква разлика и утврди, ту у исто време очевидно има и утицаја економских и других момената. Питање школовања и његовог значаја за криминалитет у исто доба је у ширем смислу и питање о утицају цивилизације на злочин. Било је људи, који су из цифара хтели да утврде као да са напредовањем културе расте и склоност ка злочину. То је међутим погрешно. Истина је, да са корачањем културе расту у опште преступи, али злочина дела опадају. И на Балкану са цивилизацијом расте број преступа, али ова појава по себи није ништа сумњива. Она је у неку руку природна реакција становништва противу процеса друштвеног развитка, у колико она није баш условљена тобож напретком културе.

Однос између вероисповести и злочина никако се не да статистички обухватити, у колико се код момента конфесије, као што неки чине, мисли на религиозитет. Погрешно је према разном учешћу у криминалитету закључивати о каквом већем или мањем моралном дејству неке вере, као што је погрешно и статистички доказивати, да лица без вероисповести показују незнатнији специфични криминалитет него лица са ма каквом конфесијом. Иза обележја вероисповести крију се многи други моменти, који имају утицаја на криминалитет, као што су раса, народност и разлика у имовном стању и занимању међу члановима једне исте вероисповести. У извесним случајевима

даје се и моменат религиозности статистици обухватити до извесног степена и онда се може употребити и за криминалистичка испитивања (забрана употребе алкохола код мухамеданаца и некадашња абстиненција код Јевреја). Сем ових момената могу и други бити од значаја, као н. пр. насељеност (склоност Јевреја да живе само по градовима).

У Србији више од 98% укупног становништва припада источно-православној вери. Уз то има још одприлике 1/2% католика и протестаната и 0.22% Јевреја. Мухамеданаца је у 1900 г. било 0.59%, али они релативно стално опадају бројно, што је случај и са католицима. У градовима је наравно највећи проценат иноверних. Што се тиче криминалног оптерећења разних вероисповести, у Србији ортодокси показују скоро искључиву кривичност. У периоду 1888—1895 било је више од 98% осуђених, који су припадали овој вероисповести и проценат њиховог учешћа стално је растао, док је проценат учешћа иноверних опадао. Само у критичној 1895. год. показали су и ови у неколико повећању кривичности, али од 1897 г. непрестано опада проценат њихова учешћа. Мухамеданци и Јевреји показују много незнатнији специфични криминалитет него што би се могло очекивати према њиховом броју у укупном становништву. Ово вреди нарочито за Јевреје, који изузев 1895-те год., у осталом показују врло низак ступањ кривичности, а уз то је њихова кривичност и у сталном опадању.

Миливоје Ј. Петровић.

СУЈЕВЕРЈЕ И ЗЛОЧИН

један случај из праксе управника дрезданске полиције

Кетига.

Међу криминалистима је познат факт, да сујеверје још бујно цвета и да има рђава уплива на вршење злочинних дела и поред тога што стојимо на тако високом ступњу културе.

Уплив на вршење казних дела може бити двојак.

Или је злочинцу лично сујеверје мотив злочина (н. пр. сујеверник одсеца руку и убија каквога дечка, јер верује, да ће постати невидљивим и да га нико неће ухватити, ако приликом крађе буде имао руку коју је одсекао детету још за живота; или отац врши полни сношај са својом рођеном ћерком, верујући, да ће се на тај начин излечити од извесне неизлечиве болести и т. д.) или злочинац употребљује сујеверје другог, да би на тај начин недопуштеним начином дошао до користи.

Овај случај, који ћемо доле изнети, послужиће за пример ове друге врсте злочинских трикова. Сем тога хоћемо да укажемо и на то, да сујеверје није распрострањено само код сељака, већ га има распрострањена и у великим варошима.

Године 1905. упознао се изближе сиромашни раденик А. са својим колегом, радником Б.

Овај му се последњи повери, како би врло радо хтео брзо да постане богат, и да је већ у том циљу, мада без успеха, покушао да прави злато; за тим, да је готов да се преда и ђаволу, кад би му он помогао да дође до богатства, као што је то сигурно урадио његов деда, који је имао један „магнетични талир“, који му се одмах сам враћао чим би га потрошио. Уз то саопштење, Б. је поставио још и питање, да ли би му можда, А. могао бити од помоћи и да ли, можда, он зна, на који би начин могао преко ђавола доћи до једнога магнетичнога талира, какав је имао његов деда.

И ако је Б. изгледао иначе паметан и бистар човек, А. је познао у њему човека, који је заслепљен сујеверјем веровао у постојање ђавола — владоца над осталим духовима. Б. је био тврдо уверен, да ће му ђаво моћи помоћи да дође до богатства, само ако му се сасвим, и душом и телом преда. Ово сујеверје Б-ово нагна А. на решење, да без по муке, непотштеним начином, дође до новаца.

Он се потруди и увери Б-а, како је у стању да га доведе у непосредну везу са ђаволом, казавши му при том да му је за то био потребан само познати преписач В, који је необично подесан медиум за хипнотизовање, и који ће у хипнози казати све што би он, Б, хтео знати. На тај ће начин моћи добити вести из царства духова, па и од њиховога поглавара, самога ђавола. Сујеверни Б. прими све то за готово и умоли А. да што пре приведе у дело хипнотизовање В-а. И тако и би. А. припреми В-а, да хоће са Б-ом да прави неку шалу и умоли га да се он направи као да пада у хипнотични занос, и да онда говори оно што му А. унапред већ буде испричао. Б. је са највећма напрегнутом пажњом слушао разна саопштења из царства духова, па најзад и од самога ђавола, који је пристајао на то да ступи с њим у везу и да га начини богатим, само ако хоће да му се сасвим преда. Сем тога мора донети новаца у ноћно доба на једну ближе описану клупу у близини гробља; тај ће новац ђаво однети, а после ће му га вратити у знатно увећаној количини.

Прво саопштење, које је било у вези са причањем Б-а о магнетичном талиру његовога деде, гласило је: не иде више са једним талиром, сад морају бити 3000 марака, коју суму мора Б оставити на описаној клупи на расположењу ђаволу, ако хоће да му овај доцније за то врати 3 милиона марака!

Тражених 3000 марака Б није могао набавити из својих средстава, па је покушао да остави један талир на одређеном месту. То је било једног дана у јануару 1906. године, и Б исприча А-у како је талир оставио на клупи, а сутра дан га већ није било. На то, одмах идућег дана „хипнотизише“ А В-а и овај у хипнози изда Б-у наредбу од ђавола, да идуће ноћи отиде у близину гробља, па ће на оној клупи наћи једно писмо које

је ђаво својом руком писао; кад га хтео буде прочитати мораће узети нарочиту свећу и на њеној светлости моћи ће се видети слова.

Лаковерни Б. учини по заповести, отиде идуће ноћи на одређено место и нађе једно писмо, које је у ствари писао Б соком од црна лука. Пошто је у месту П. од једнога католичкога попа купио свећу, прочитао је поновно саопштење, да са једним талиром не иде, већ да морају бити 3000 марака, а онај талир, који је Б неки дан депоновао, ђаво ће му одобрити у рачуну од 3000 марака. На писму је потписан ђаво са „Kaiser Lucivule“.

Б. није ни најмање сумњао у то, да та саопштења долазе из царства духова и од самога ђавола, те опет покуша да са треће стране, позајмицом, дође до 3000 марака, да би их дао ђаволу. Међутим то му не пође за руком.

Једнога дана замоли он опет А, да хипнотизује В-а, не би ли од ђавола сазнао, колико његова жена, Б-ова, има код себе, новаца. А је унапред информисао В-а, и он у хипнози изговори: да ђаво не може рећи колико је имање његове жене, док не добије 3000 марака; у осталом, нека опет отиде на гробље код познате му клупе, па ће тамо наћи за себе једно писмо од ђавола.

Кад је Б отишао на означено место, заиста је опет нашао једно писмо са потписом „Цар Луцивуле“, писано на пергаменту. У њему је стајало: „ако хоће да зна, колико новаца има његова жена, мора на означену клупу донети 50 марака; а и тих 50 марака биће му одобрено у рачуну“. К томе је додата и претња, да ће се цар Луцивуле криво осветити, ако 50 марака не буду положени.

(свршиће се)

Д. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине јездинске у срезу трнавском, актом својим Бр. 1497, пита:

„Комисија за ограничење државних шума Овчара и Јелице, у 1907. години уступила је селу Лозници, по економској потреби, извесан простор земљишта, с тим, да се село на исто убаштини, а да се не дозволи да ово земљиште појединци тим противзаконим путем разграбе.“

Како је ово земљиште из раније било од стране појединаца заузето, то је збор општински, решењем од 1. фебруара ове године, ово земљиште уступио појединцима с тим, да се појединци сваки на своју парцелу убаштине. Ово решење збора ово општинског, одобрио је Државни Савет како се то тражи чл. 33. закона о општинама.

Сада, када су појединци почели подносити баштинке на потврду суду овом

заступник општински молио је да се појединцима баштинке не тврде, већ да се баштинка утврди на село Лозницу, без обзира на то, што је општински збор ово непокретно имање отуђио и одлуку одобрио Државни Савет.

Моли се уредништво за обавештење: ко је у јачем праву да се баштини на ово имање — или појединци пошто нису против законим путем ово имање заузели већ надлежним одобрењем, или село Лозница, коме је комисија за ограничење држ. шума ово земљиште по економној потреби уступила.

Моли се уредништво да у првом наредном броју ово изволе објаснити. да би суд знао чију ће баштинку да тврди јер је крајњи рок за убаштињење 28. септембра ове године“.

— На ово питање одговарамо:

По члану 10. закона о шумама, држава је могла, преко комисија одређених за ограничавање шума, уступити појединим општинама или селима извесне комплексе државног земљишта, ако су ове општине или села биле стешњене испуштима, или су биле без шума и земљишта за подизање ових.

По ставу другом ове законске одредбе, ово се уступање вршило под извесним условима, од којих се нарочито истичу ова два: да ће општине или села „остављени простор очувати у целини, као заједничку својину и недопустити деобу“, и да ће га доцније, ако би се општина или село одрекло овога земљишта, вратити држави ради присаједињења државној шуми о своје трошку.

Овако уступљена земљишта општинама или селима, сматрала су се за општинска или сеоска, па су се ове могле чак и убаштинити на иста, али само под условима и теретима који су постављени горњим законским прописима и обухваћени одлукама комисија за ограничавање шума.

Према томе, у опште се није могло ни приступити деоби овога земљишта појединцима, јер је то значило одрицање даљег држања тога земљишта, у ком се случају оно враћа у својину државну.

Одлука зборска о подели, могла је добити санкцију Државног Савета само тако, што овај није вероватно био обавештен о начину и путевима, којима је село Лозница дошло до овога земљишта.

И, кад је пуномоћник општински уложио протест против убаштињавања појединаца, онда нека општински суд свакога од њих одбије нарочитом одлуком, против које они после могу употребити правна средства, ако не буду задовољни.

Убаштињавање на село Лозницу може се потврдити, а сопственицима остаје право да код првостепеног суда протестују против тога, па ће се на тај начин извести цела она ствар на частину.

II.

Суд општине старчевачке, актом својим Бр. 816. пита:

Настојник имања Бајлонијевог из М. Црнића, у циљу некаквог истраживања

руда, ушао је у воћњак једнога грађанина, па је са радницима ископао дубоку рупу, уништив пре тога неколико шљива и багремова и један део плота.

Оштећено лице жалило се општини на овакав самовољан поступак и тражило задовољења.

Општински суд нема рударски закон и за то моли за обавештење:

да ли је тужени без претходне дозволе смео ништити плот, воће и багремове и копати рупе по имању тужиоцем;

да ли је овај суд надлежан за суђење; ко ће одговорати за кривицу и штету ако се утврди, да је настојник Бајлонијев ово вршио по наредби свога газде?

Суд општински претплатник је „Полицијског Гласника“, и тражи да му се ово објасни.“

— На ово питање одговарамо:

По члану 31. рударског законика, сви они, који су добили право простог или искључивог истраживања, морају се пре сваког рада споразумети са господарем земље о накнади штете, и не могу пре отпочети посао, док се ово по закону не расправи.

По чл. 32. истог закона, ако би се истраживање имало вршити у „зданијама, зградама, кућиштима и кућним плацевима, баштама, воћњацима и виноградима“, може се дозвола добити тек онда, ако се претходно добије пристанак сопственика ових места.

Према овоме, ако оштећени није дао пристанак за ништење плота, воћњака и багремова и копање рупа, онда је тужени било да има повластицу или не учинио кривицу из § 375. кр. зак. у вези са чл. 8. закона о вођарству и закону о шумама, ако вредност уништеног плота и дрвета не прелази тамо постављене мере, и суд га по тим законским одредбама има и осудити.

Ако се извиђајем утврди, да је он ово вршио по наређењу свога господара, онда ће за кривицу одговорати настојник, а за накнаду штете господар.

Ако би овде постојало какво друштво, па надзорник дејствовао као орган овога, онда по § 320. в. кр. зак. друштво носи и казну и накнаду штете.

III.

Суд општине ратајске, актом својим Бр. 1869. пита:

1. Кмет села Н. ове општине, рефератом својим, доставио је овом суду једно лице, што га је напало у путу хватањем за гушу, приликом вршења наплате пореза, по званичној дужности, а по писменој наредби председника ове општине, и отело му стоку, коју је овај кмет био спремио дотерати код општ. суднице. Доставу ову, суд је доставио, месној полицијској власти на ислеђење као дело из § 93. кр. зак., ну, полицијска власт вратила је ову доставу суду, као надлежном, пошто је дело из § 359. кр. зак. и

2. Село Р. ове општине, нема свога сталног кмета, јер је бив. кмет овога села изабрат за председника ове општине.

Пита се уредништво:

Ко је надлежан за ислеђење и пресуђење ове кривице, да ли општински суд, или полицијска власт? и

Хоће ли за кмета села Р. гласати цело општински збор, или само село Р. које кмета нема? као и ако буду две кандидатске листе, онда која ће се примати, пошто нема довољно по закону предлагача за две кандидатске листе.

Моли се уредништво да са овим похита.“

На ова питања одговарамо:

1. Кад је дотично лице физички напало на кмета кад је овај вршио званичну дужност и отело му стоку, коју је он потерао општинској судници ради пописа и продаје за порез, онда је оно делом противстало извршењу законитих наредба власти, и учинило кривицу из § 93. кр. закона, а не из § 359, по коме се казне они, који поступке власти опорочавају.

Према томе, општински суд није надлежан за извиђај и пресуђење ове кривице, јер би му првостепени суд поништио пресуду као ненадлежне власти.

Зато нека врати акта среској власти и умоли је да она, као надлежна, учини даље што треба по закону.

2. По чл. 56, 57. и 58. закона о општинама, на сеоском састанку врши се само избор сеоских пуномоћника, објаве државних и општинских власти и т. слично.

Избор председника и кметова врши се, по тачци 1. чл. 33. на општинском збору.

Према томе, и избор кмета за село Р. мора се вршити на општинском збору, на начин прописан чл. 53. в. закона о општинама, само што кандидат мора бити из села Р. у смислу другог става чл. 53. под г. поменутог закона.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

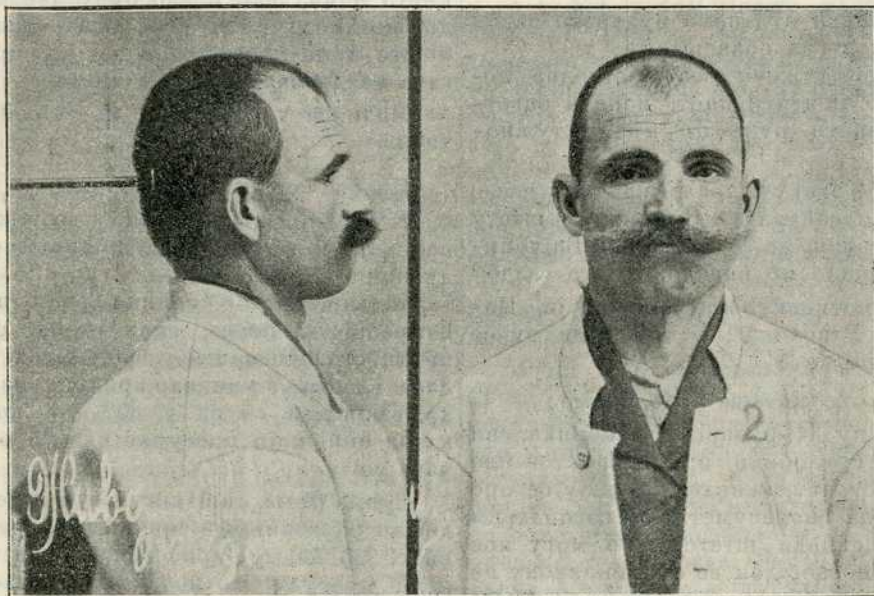
Решењем кварта дорћолског које је одобрио и првостепени суд за варош Београд, стављен је под кривичну истрагу и у притвор **Живојин — Живко — Маринковић**, бив. пиљар, родом из В. Поповића, за крађу новца.

Живојин, који је до сада неколико пута кажњаван за иступне крађе, а поред тога пресудом првостепеног суда за варош Београд од 21. авг. 1904. год. и са 2. године робије у окову за једну опасну крађу, показује сталну склоност за вршење кривичних дела. Често се увлачи у туђа дворишта, и ако не буде опажен, краде све што му падне шака. Такав је случај и са овом крађом новца, због које је сада с оне стране катанца. Ушао је 8. ов. месеца у радњу Боке Тодоровића, месара, када никога у њој није било, извукао из стола чекмеце и дигао 80 динара од пазара. На његову велику несрећу обори чекмаце на под, и на његову лупу уђе у радњу жена Бокина.

Када је видела у радњи Живојина и поред њега празно чекмеце сетила се у чему је ствар. Те је одмах позвала у помоћ свога мужа, који је био у дворишту, и који је, уз припомоћ комшија, ухватио крадљивца, који се већ био надао у бегство.

пиротског, од 3. ов. месеца, Бр. 10113, на 12 дана затвора, због повраћаја из прогонства, утекао је из затвора 13. ов. месеца. Борис је стар 18. год., омален, косе и очију црних, носи цивилно одело, а на ногама опанке. Денеша начелства окр. пиротског. Бр. 10358.

вратио ни своје мајстору ни оцу. Рајко је стар 13. год., омален развијен, црномањаст, од одела има панталоне и реклу, а на ногама опанке. Денеша начелства окр. тимочног Бр. 11597.

Ако би когод знао још штогод о овоме Живојину, нарочито о томе, да је извршио још какво кривично дело, нека извести Управу града Београда, кварт дорћолски или уредништво нашега листа.

С. Т.

ПОТЕРЕ

Два непозната лица опљачкала су 11. овог месеца на путу Зајечар—Књажевац Арсу Митровића, из Добровиша, среза власотиначког. Од Арсе отето је том приликом 94 новчанице од по 10 динара. Један од нападача стар је 22. год., високога раста, црномањаст, сувоњав; од одела има гуњац од сурога сукна, кроја лесковачког, црне и тесне чакшире, на глави шајкачу, на ногама опанке и сељачке чарапе; други нападач стар је 35. год., сувоњав, плав, плавих, танких и дугих бркова, без браде; од одела има капут и црне штофане панталоне, на глави пешир. Денеша начелства окр. тимочног Бр. 11700.

Ноћу између 11. и 12. ов. месеца непозната лица отворила су прозоре на судници општине међулушке и украли 16 сточних пасоша од ОБр. 7508 па до Ј.Бр. 7524. а са серијом ССХХС. Денеша начелника среза космајског Бр. 18813.

Ноћу између 2. и 3. ов. месеца, непознати допови украли су из подрума Данче Вуковића, из Врандола, три трубе црног сукна, 4 сукнена јелека (1. црна, а два бела), два женска јелека, 14 пари чарапа, 16 кошуља од кудеље, 40 аршина кудељног платна, 1 ћилим и два губера. Денеша начелника среза бело-паланачког Бр. 7138.

Борис Русов, из Корти Жиче, у Бугарској, који је осуђен пресудом начелства окр.

Живојин Јовановић—Петровић, колачарски радник, украо је на панађуру у Крушевцу од свога газде 50 динара па утекао ноћу између 8. и 9. ов. месеца. Живојин је стар 23. год., у лицу рошав од богиња, плав, бркова малих; од одела носи капут, прслук и панталоне од шареног штофа, на глави црни штофани пешир, а на ногама плитке штофане ципеле. Денеша комесара панађура, Крушевац, Бр. 9.

Ноћу између 13. и 14. ов. мес. непознати допови украли су из дућанске собе Ристе Ђорђевића, абације, из Градишта, више пари чакшира од шајка и гуњева са рукавима. Израда је по ношњи у окр. пожаревачком. Денеша начелника среза рамског Бр. 15.626.

Војислав, син Обрада Марковића, из Уветовца, извршио је једну опасну крађу у Лазаревцу, па побегао. Војислав је стар 13. година, плав, пун. Денеша начелника среза колубарског Бр. 12429.

Милосав Васиљ, циганин, из Крчина, утекао је 16. ов. мес. из притвора среске власти, у коме је био због крађе стоке. Милосав је стар 58. год., висок, сувоњав; од одела има на себи чакшире, гуњ, на ногама опанке, а на глави шубару. Денеша начелника среза моравског окр. нишког, Бр. 10168.

Позивију се све полицијске и општинске власти да предузму потребне кораке за проналазак крадљивца и покрађе.

ТРАЖЕ СЕ

Рајко Д. Вуковић, ковачки шегрт, из Зајечара, побегао је 2. ов. месеца од свога мајстора Валовића, ковача и од тада није се

Животе, сина Радисава Ђушића, из Кораћице, а шегрта Ђорђа Кабадајића, обућара, из В. Младеновца, нестало је 27. пр. месеца. Живота је стар 16. година, омален, плав, косе готово беле, од одела има на себи панталоне и капут од материје, а на глави шубару. Денеша начелника среза космајског Бр. 19988.

Позивају се полицијске и општинске власти да ове дечаке потраже и пронађене упуте коме треба.

УХВАЋЕН

Владимир Николић, осуђеник пожаревачког казненог завода, чију смо потерницу и слику донели у 33. броју листа, ухваћен је, те је стога престала потреба за даљим његовим трагањем

ЈЕДАН ОПАСАН ЗЛИКОВАЦ

Александар Талев, притвореник Управе гр. Београда, чију смо фотографију измели у прошлом броју листа, према извешју софијске полиције извршио је 12. новембра 1906. год. једно убиство у Трнову, за које још није одговарао, и због кога ће се сада тражити његова екстрадиција. Талев је и раније у Бугарској више пута осуђиван због разних преступних дела. Захваљујући, дакле, ревности Управних органа, пронађен је и ухапшен један опасан зликовац, који, вероватно, и у Србији не би седео скрштених руку.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 10. и 11. ов. месеца, украђен је један коњ Илији Настићу, баштовану из Пожаревца. Украђени коњ матор је 10 година, на врату има два жига »О». Том приликом украђена су Илији и 3 ама долабцијска, један ам за таљиге, један ам за кола и једни дизгини. Денеша начелства округа пожаревачког Бр. 16316.

Ноћу између 9. и 10. ов. месеца украђена су два коња Лазару Маринковићу, из Брезовика. Један коњ је длаке ђогатасте, матор 8 година, а други длаке зечкасте, матор 7. година. Денеша начелника среза студеничког Бр. 13866.

Илији А. Ивановићу, из Горњана, ноћу између 5. и 6. ов. месеца, украђен је један коњ длаке доратасте, матор 7 година, гриве и репа потшпанана. Денеша начелника среза поречког Бр. 6980.

Ноћу између 3. и 4. ов. месеца украђена је једна кобила Велимиру Живковићу, из Стублине. Украђена кобила је алатаста, матора 5 година, са жигом »Т».

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.